

Πολλά

χρόνια στην Εκκλησία. Από τότε που θυμάται τον εαυτό του. Από μικρό στα χέρια και την αγκαλιά και μετά με το σχολείο στις Κυριακές και τις γιορτές. Παπαδάκι στο Ιερό τα τελευταία χρόνια του Δημοτικού και τα πρώτα του Γυμνασίου.

Κάποιοι πρόλαβαν και την... μακαρία εκείνη εποχή που ο εκκλησιασμός ήταν υποχρεωτική εκδήλωση σχολικής δραστηριότητας! Τότε που «παίρναν» απουσίες όσοι κοιμόντουσαν ή το σκάγαν καθ' οδόν! Τότε που ήταν η Εκκλησία στοιχείο κοινωνικής ευπρέπειας και τάξεως! Μερικοί ακόμα τα θυμούνται με νοσταλγία! Υπήρχε... τάξη, σεβασμός, γινόταν το... σωστό, τώρα όλα... διαλύθηκαν, λένε!.

Όλα αυτά που όντως γίνονταν και λειτουργούσαν, όχι μόνο τώρα, αλλά και τότε, ήταν απαράδεκτα! Ήταν η τάξη του... Γυμνασιάρχη, όχι του Θεού! Υπήρχε σύγχυση λόγων και κινήτρων. Η διδασκαλία της πίστεως γινόταν αναγκαστική πορεία. Η ελευθερία του Χριστού (Όστις θέλει...) καταργούνταν χάριν της χρησιμοθηρικής «ωφελείας». Η Εκκλησία ήταν ένας διδακτισμός: Τι πρέπει να ξέρεις! Όχι τι πρέπει να ζήσεις..!

Η συνήθεια για κάμποσα χρόνια και για... κάμποσους, λειτούργησε. Δούλεψε ως ασυνείδητη εξάρτηση και κράτησε τα πράγματα. Βέβαια σε μια ασάφεια και απροσδιοριστία. Αυτοί που εκκλησιάζονταν συζητούσαν για το... καθήκον του εκκλησιασμού. Βρίσκονταν κάθε Κυριακή στο Ναό, αλλά δεν μπορούσαν να πουν για ποιο λόγο βρίσκονταν εκεί. Δεν είχαν δυνατότητα να «παρουσιάσουν» την...

«εν ημίν ελπίδα». Ούτε γιατί ο Χριστός είναι Θεός της ζωής τους μπορούσαν να «δικαιολογήσουν». Σ' όλα αυτά επιπρόσθετα η δυσκολία της γλώσσας έκανε την υπόθεση... «θέατρο»! Συνήθειες (ίσως) ιερές αποκτούσαν οι άνθρωποι. Συνείδηση όμως πώς να «βλέπουν» και πώς να ακούνε τον λόγο του Χριστού, σπανίως και λίγοι! Έτσι και όλα όσα έχουν σχέση με την Εκκλησία και τον Χριστό έμπαιναν τελικά στο χώρο της ασάφειας και της θρησκοληψίας! Φόβοι, αγωνίες, θεολογική ασυναρτησία ήταν (μήπως και είναι;) τα κίνητρα της σχέσεως.

Μέσα σ' αυτήν τη σύγχυση και το κατ' ουσίαν Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας έχασε, περνώντας τα χρόνια, τον δυναμισμό της κοινής προσφοράς και έγινε... θέαμα και ακρόαμα ακατανόητο.

Θέαμα αφού οι χριστιανοί απλώς παρακολουθούν (σαν από... κερκίδες) χωρίς συμμετοχή ουδέ στο ΑΜΗΝ, που λέει ο Απόστολος (Α' Κόρ. 14, 16)! Άγνωστοι, εν πολλοίς, μεταξύ τους... Χάθηκε η κοινότητα και η Εκκλησία έγινε... «τεκές»... προσευχομένων (υποτίθεται). Ο παπάς έπρεπε να τα τελεί όλα τυπικώς και οπωσδήποτε να κοινωνάει αφού δεν ξέραμε... τί να κάνουμε τα ΔΩΡΑ της Ευχαριστίας που τελέσθηκε!

Κατέληξε η Θεία Ευχαριστία ακρόαμα μουσικής πανδαισίας που «κάλυψε» το κενό της ακατανόητης γλώσσας με ηχητική ανακούφιση. Έγιναν τα ψαλλόμενα ένα λειτουργικό soundtrack! Μουσική χωρίς λόγια.

Όλα αυτά έσπρωξαν τον χριστιανό στον χώρο της ατομικής ευλάβειας. Έκαναν την υπόθεση προσωπική φιλοτιμία και ανάγκη. Η κοινότητα χάθηκε, και κάτω από το βάρος της ασυντόνιστης... ευσέβειας, δημιουργήθηκαν οι... θεούσες και οι άσχετοι! Η Μετάληψη έγινε αξιομισθία προσωπικής διαθέσεως. Χάθηκε αφού έγινε εκδήλωμα για δύο-τρεις φορές το χρόνο.

Πρέπει όμως όλοι να κοινωνάμε (οι χωρίς εμπόδιο πολύ μεγάλης αμαρτίας που μάς αποκόπτει από το σώμα της Εκκλησίας) όπως σαφέστατα φαίνεται στις ίδιες τις ευχές της Λειτουργίας: «...αξιώσέ μας με το δικό σου παντοδύναμο χέρι να μεταλάβουμε το άχραντο σώμα σου και το τίμιο αίμα σου, και μέσω ημών και όλος ο λαός». Γι' αυτό, όπως είπαμε πηγαίνουμε στο Ναό, για να ενωθούμε με τον Χριστό και τούς αδελφούς μας. Αυτά είναι και το σωστό φρόνημα και η υγιής σχέση με την Ευχαριστία.

Το "σήμερα" δυστυχώς είναι οδυνηρό. Κοινωνεί ο παπάς και τα παιδάκια! Οι υπόλοιποι... Χριστιανοί κοιτάζουν από μακριά!

Άραγε τί θα πείτε στα παιδιά σας που τυχόν θα σάς ρωτήσουν:

- Εσύ μπαμπά-μαμά γιατί δεν κοινωνείς;

Ότι εσείς μεγαλώσατε; Ότι η μετάληψη αφορά μόνο τους μικρούς; Πιστεύετε στ' αλήθεια ότι πείθετε με τέτοια... επιχειρήματα τα παιδιά; Εσείς πείθεστε;

Ας ξαναρχίσουμε μία σοβαρή σχέση με την Εκκλησία. Ας φύγουμε από τα...

καθήκοντα και ας πάμε στη Ζωή που είναι ο Χριστός. Ας βάλουμε στόχο μια συνειδητή σχέση μαζί Του που αρχίζει με ειλικρινή αντιμετώπιση της πορείας και των πτώσεων κατ' αυτήν (εξομολόγηση) και συνεχίζεται με την όσο γίνεται συχνότερη (γιατί όχι κάθε Κυριακή;) συμμετοχή μας στη Θεία Ευχαριστία. Όχι για να κάνουμε... ενέσεις αγιωσύνης με τη μετάληψη, αλλά να σχετισθούμε μ' Αυτόν που θα μας οδηγήσει στον δρόμο του αγιασμού και της «ταύτισης» της καρδιάς μας με το δικό Του θέλημα και την δική Του καρδιά.

Σ' όλη την Γραφή ο Χριστός αυτό και μόνο φωνάζει: Δος μου την καρδιά σου. Σε μάς μένει η απάντηση: Γεννηθήτω το θέλημά Σου. ΑΜΗΝ.

Με αγάπη και ευχές

ο Εφημέριος σας

π. Θεοδόσιος

(ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΡΕΒΕΖΗΣ)

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr